

Tro, håb og drømme – en affektiv analyse af fagprofessionelles arbejde med ledige unge

Line Kirkegaard & Anne Görlich

I denne artikel undersøger vi, hvordan fagprofessionelles 'tro' på borgeren tager sig ud i arbejdet med ledige unge i beskæftigelsessystemet. Inspireret af Ahmed's fokus på affekt som en kollektiv stemning, der påvirker det sociale arbejde, undersøger artiklen, hvordan tro som affektiv stemning cirkulerer blandt fagprofessionelle og unge i beskæftigelsesprojektet *Job-bro til Uddannelse*. Artiklens analyser viser, hvordan de fagprofessionelle mærker den affektive tro. De viser, hvordan troen cirkulerer og forbindes med håb, drømme, små skridt og succes historier og kollegiale relationer, som centrale for opretholdelse af troen. I forlængelse heraf konkluderer artiklen, at det ikke kun er troen på de unge men også den kollegiale tro, der cirkulerer centralt i de fagprofessionelles arbejde. Analyserne viser endvidere, at der er en række dilemmaer knyttet til det at arbejde med tro på unge, som har mange og komplekse udfordringer.

Nøgleord: affekt, følelser, moodwork, attunement, følelsesmæssig afstemning, socialt arbejde

Baggrund

Arbejdet med ledige unge i beskæftigelsessystemet er præget af en konstant udvikling af indsats, der skal hjælpe de unge i retning af ordinær uddannelse eller beskæftigelse. Som formuleret i kontanthjælpsreformen fra 2013 (Beskæftigelsesministeriet, 2013) skal alle unge under 30 år mødes med klare krav og forventninger om at tage en uddannelse. Der er et eksplicit fokus på, at alle unge i udgangspunktet anses for at være uddannelsesparate, og at de skal "*stå til rådighed for en indsats, som er rettet mod uddannelse*" (ibid,2). Til gengæld fremgår det også, at de har ret til hjælp og vejledning for at kunne leve op til disse krav. Dette gælder især for de såkaldte 'uddannelsesparate', som tilbydes uddannel-

sesafklarende og understøttende tilbud og de såkaldte 'aktivitetsparate' unge, som skal deltage i et aktivt tilbud eller mentorstøtte for på sigt at blive uddannelsesparate. Denne artikel handler om de aktivitetsparate unge, som er unge med faglige, sociale og ofte også helbredsmæssige problemer, og som altså vurderes at have behov for hjælp i længere tid end et år, inden de kan påbegynde en ordinær uddannelse. De er karakteriseret ved at have en række meget komplekse problemstillinger, der vanskeliggør deres møde med de ordinære systemer. Dette er tydeligt i det projekt, som danner empirisk grundlag for denne artikel, nemlig *Job-bro til Uddannelse*, som er et nyligt afsluttet landsdækkende forsøg, der skal hjælpe aktivitetsparate

unge videre i ordinær uddannelse eller arbejde. Evalueringen af forsøget viser, at langt størstedelen af de aktivitetsparate unge har mindst en psykiatrisk diagnose, mange har ikke folkeskolens afgangsprøve, en del har ingen erfaring med arbejde, og mange har en langvarig offentlig forsørgelsehistorik (Metrica in press).

Samtidig med at de unges liv er præget af en række faktorer, der vanskeliggør deres deltagelse i uddannelse og arbejde, møder de som beskrevet også en aktiv beskæftigelsespolitik, hvor det forventes, at de er i en proces, der afklarer og forbereder dem til at starte og gennemføre enten en ordinær uddannelse eller et ordinært job (Beskæftigelsesministeriet, 2013). Dette arbejde bygger ifølge Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering (STAR) på to grundsten: at 'virkeligheden virker' og at 'medarbejderen virker' (STAR, 2019). STAR's tilgang til de ledige unge er for det første, at når de unge kommer 'ud i virkeligheden', for eksempel i virksomhedspraktik øges deres motivation for at komme i uddannelse eller arbejde. For det andet er tilgangen, at det er centralt for de unges motivation, at medarbejdere opbygger en tillidsfuld relation til de unge blandt andet gennem deres 'tro' på de unge. Begrebet om at tro på de unge står altså centralt i arbejdet med aktivitetsparate unge, hvilket også understreges af, at STAR har indbygget målepraksisser i arbejdet med de aktivitetsparate unge for at sikre evidens i den givne indsats. Således er en del af dokumentationen af indsatsen *Job-bro til Uddannelse*, at medarbejderne svarer på spørgeskemaer, der omhandler deres tro på de unge.

Når tro på den måde er blevet en del af de fagprofessionelles arbejde, hænger det sammen med begrebet om self-efficacy (Bandura, 1997), som netop betyder 'tro på egne evner'. Begrebets virkning som en såkaldt progressionsfaktor i arbejdet med ledige borgere er dokumenteret både internationalt (fx Fieseler et al., 2014; Anderson, 2015) og nationalt

(fx Arendt et al., 2017; Væksthusets forskningscenter, 2017; Görlich et al., 2016). Det er dermed dokumenteret, at det har en effekt at tro på borgeren, men i praksis kan dette tage sig ud på forskellige måder. Et eksempel er, at det at tro på egne evner anvendes som et målbart redskab i sagsbehandlerens arbejde (STAR, 2017). Dette sker både i forhold til den enkelte borgers tro på egne evner generelt og mere specifikt i forhold til egne evner til at finde et job eller en uddannelse. Troen som progressionsfaktor er dermed omformuleret til en række spørgsmål angående borgerens tro, som kan stilles i en samtale, og som der kan følges op på i senere samtaler. Men arbejdet med at tro på egne evner kan derudover også være et mere generelt fokus, som medarbejdere forventes at arbejde med i et mere langstrakt arbejde med ledige borgere. Dette ses for eksempel i et projekt som *JobFirst*, som ifølge evalueringen har været med til at ændre borgernes selvbillede og re-orientere dem mod egne jobmuligheder (Rambøll & Metrica, 2018). Medarbejdernes evne til at frembringe disse jobønsker og jobmål læner sig således op ad deres evne til at tro på borgeren. Hensigten er, at troen på borgeren bidrager til, at borgeren i højere grad kommer til at tro på sig selv.

Arbejdet med ledige unge i beskæftigelsessystemet er dermed præget af, at medarbejderne står i et relativt hårdt optrukket spændingsfelt mellem på den ene side at skulle hjælpe de aktivitetsparate unge, hvis liv er præget af mange komplekse udfordringer og på den anden side et system, der har indbyggede krav om, at så mange unge som muligt kommer i ordinær uddannelse eller beskæftigelse. Dette arbejde involverer, som dokumenteret ovenfor, at medarbejderen iværksætter sin tro på de unge. Troen kommer dermed både 'oppefra' fra STAR, som gennem udbredelsen af forskellige praksisser omkring troen forsøger at sikre sig, at medarbejderne arbejder med at tro på borgeren. Men den

kommer også 'nedefra' fra medarbejderne selv, hvilket ses både i empirien men også i evidensundersøgelser af praksis, som viser, at 'det virker' at tro på borgeren. Leder man i empirien efter forklaringer på, hvor troen kommer fra, vil det dermed føre til flertydige bevægelser mellem individer, strukturer, organiseringer og politiske beslutninger. Vi har imidlertid valgt at fokusere på den affektive tro i arbejdet med borgeren, fordi vi kan se, at netop affekt fylder meget og er med til både at støtte og forvirre arbejdet med at tro. Vi ønsker derfor at undersøge, hvordan dette affektive arbejde tager sig ud.

Denne artikel stiller skarpt på de fagprofessionelle i *Job-bro til Uddannelse* og deres italesættelser af begrebet 'tro' med henblik på at søge en mere nuanceret indsigt i, hvordan tro på forskellige måder fungerer affektivt i arbejdet med udsatte unge. Hensigten er at bidrage med en viden, som både udfolder, hvordan tro cirkulerer affektivt i arbejdet med udsatte unge, men som i den udfoldning også viser, hvor svært det er for de fagprofessionelle at navigere i spændingsfeltet mellem det individuelle følelsesarbejde og den kollektive affektive tro, som cirkulerer qua blandt andet politisk og administrativt bestemte forventninger og mål.

Affekt som kollektive fænomener

Artiklens fokus er altså at undersøge tro som affekt i de fagprofessionelles arbejde med ledige unge med det formål dels at synliggøre, hvordan affekt fungerer i dette arbejde og samtidigt nuancere og vise den kompleksitet, der opstår, når affekt bliver en del af de fagprofessionelles arbejde. Vi henter inspiration fra affektteorien til at undersøge affekt som et kollektivt fremfor individuelt fænomen. Således fremhæves det i teorien, at affekt er adskilt fra følelser (Wetherell, 2012), idet følelser anskues som individuelle, mens af-

fekt anses som følelsernes socialitet (Ahmed, 2014) og det der cirkulerer mellem mennesker. Selvom der er uenigheder om, hvordan affekt karakteriseres (Wetherell, 2012), hersker der således blandt affektteoretikere bred enighed om væsentligheden af at skelne mellem emotioner som individuelle følelser og affekt som delte stemninger (Wetherell, 2012). Affekt forklares her af Fotaki som:

"(...) what hits us when we walk into a room and inexplicably sense an atmosphere, an ineffable aura, tone or spirit that elicits particular sensations. It is what is evoked by bodily experiences as they pass from person to person, in a way that is contagious but remains unspoken" (Fotaki et al., 2014, s. 1)

Affekt må således ikke forveksles med følelser, idet følelser anses som det, den enkelte måtte føle såsom, irritation, vrede, afmagt stolthed, mindreværd eller tillid, hvorimod affekt er den kraft, der cirkulerer mellem mennesker og skaber stemninger og atmosfærer, der forårsager særlige reaktioner, påvirker dømmekraft, fornemmelser og ikke mindst handlinger. Affekt er dermed ikke noget inden i individer men anses som noget, der cirkulerer mellem individer (Ahmed, 2004). For Ahmed er følelser og affekt gensidigt afhængige og grundlæggende uadskillelige. Det interessante ved affekt, er hvad affekt *gør*, i modsætning til hvad affekt *er* (Ahmed, 2004). På denne måde kan Ahmed placeres i en poststrukturalistisk tænkning, der er inspireret af Judith Butlers perspektiv på køn som performativitet (Butler, 1993; Frederiksen, 2012). I denne artikel undersøger vi dermed ikke enkelte fagprofessionelles oplevelser med afmagt, frustration, glæde m.m. i arbejdet med de unge, men bruger i stedet Ahmeds (2004, 2014) begreber om 'moods', 'atmosphere' og 'attunement', som vi her beskriver nærmere.

Mood, moodwork og attunement

Mood er et socialt situeret fænomen, der produceres kollektivt, og som bidrager til vores oplevelse af verden. Ahmed placerer således heller ikke mood som noget personligt eller individuelt, men i stedet som et kollektivt socialt situeret fænomen, der ikke er noget, den enkelte kan besidde, men som kan påvirke den enkelte. Moods er en affektiv linse, gennem hvilken vi oplever verden, hvordan vi er i verden, og hvem vi kan være (Ahmed, 2014, s. 14). Man kan således sige, at affekt cirkulerer som en stemning, der påvirker, hvad der kan tænkes, og hvordan der kan handles i et givet rum. Alle rum har dermed en særlig atmosfære, der er formet af moods og begivenhederne i rummet. Processen hvor igennem denne påvirkning sker, kalder Ahmed for 'attunement' (Ahmed, 2014). Attunement kan karakteriseres som den afstemningsproces, der sker på det affektive niveau. En person kan være 'in tune' eller 'out of tune' med en bestemt stemning – eller den kollektive oplevelse af rummet (Ahmed, 2014). Ahmed fremhæver endvidere, at en person kan træde ind i et rum og forårsage et skift i atmosfæren på grund af, hvad personens krop bringer med. Kroppe bærer i sig selv historier, og nogle kroppe skal arbejde hårdere for at 'attune' på grund af de betydninger kroppen bringer med sig. Det kræver dermed moodwork at foretage følelsesmæssige afstemninger for den enkelte.

Det affektive moodwork præger dermed stemningen på et projekt som *Job-bro til Uddannelse* og indbefatter individuelle følelsesmæssige afstemninger. I analyserne i denne artikel interesserer vi os dermed for, hvad affekt gør i arbejdet med de unge, hvor det at tro på de unge påvirker stemningen i projektet, som de fagprofessionelle hele tiden afstemmer sig i forhold til.

Empirisk materiale og analysedesign

Analyserne tager udgangspunkt i empirien fra evalueringen *Job-bro til Uddannelse*, som er en forskningsbaseret evaluering foretaget af et konsortium bestående af Center for Ungdomsforskning på Aalborg Universitet, Metrica og Epinion. Metrica stod for de registerbaserede analyser, Epinion for progressionsmålinger og Center for Ungdomsforskning for den kvalitative indsamling af empiri, bearbejdning og analyse. *Job-Bro til Uddannelse* har til formål at hjælpe unge aktivitetsparate i gang med en uddannelse eller arbejde. Projektet blev iværksat i 2017 af STAR og afprøves i 11 forskellige kommuner med omkring 1.500 unge i deltagergruppen. *Job-bro til Uddannelse* beskrives af STAR som et forsøg, der afprøver virksomhedspraktik som vejen til uddannelse for udsatte unge under 30 år. De 11 projekter har samme ramme, der i starten bestod af ti kerneelementer men frie tøjler til at implementere dem. Centralt er dog, at de unge får tilknyttet en fast mentor, som hjælper med at iværksætte en eller flere virksomhedspraktikker. Hensigten er, at de unge kan afprøve sig selv i en virksomhedspraktik, og at det vil bidrage til at motivere og kvalificere dem til at komme i uddannelse. Det er mentorens opgave at understøtte denne proces. Jobfunktionerne tager sig forskelligt ud på delprojekterne. Således har mentoren på nogle projekter kun mentoropgaver, mens de på andre projekter både har mentoropgaver og virksomhedsopsøgende arbejde. Derudover er en eller flere sagsbehandlere fra jobcenteret også tilknyttet projektet. I artiklen bruger vi derfor begrebet fagprofessionelle, som dækker over både mentor, virksomhedskonsulent og sagsbehandlere.

Empiriske overvejelser om interviewene

Konkret anvender vi fem fokusgruppeinterview med i alt 31 fagprofessionelle på fem projekter, som er udvalgt ud af et samlet antal projekter på 11. Udvælgelsen blev foretaget i forbindelse med evalueringen af projektet (Center for ungdomsforskning et al., in press) og er foretaget ud fra kriterier om geografi, land/provins/by, sociokulturel kontekst og variation i projekterne. Indsamlingen af empirien er således foretaget i byer af varierende størrelse fem forskellige steder i landet. Dette havde betydning i forhold til evalueringen af projektet, men i denne analyse, hvor fokus er på arbejdet med troen på de unge, ser vi ikke nogen fremtrædende forskelle.

Interviewene med de fagprofessionelle var anlagt til evalueringen af projektet og havde ikke et konkret fokus på de fagprofessionelles arbejde med troen på de unge. I stedet bar interviewene præg af en stor bredde i de emner, som interviewene berørte. Således spurgte interviewerens åbent ind til de konkrete aktiviteter, som de unge i projektet tilbydes såvel som mere specifikt ind til det konkrete arbejde med faglig opkvalificering, med relationer, med virksomhedspraktik, med de unges fysiske og psykiske helbreds-mæssige forhold samt med progression i de unges forløb.

Inspirationen til denne artikel udspringer af en undren over en indledende øvelse i fokusgruppeinterviewet. De fagprofessionelle bliver bedt om at fortælle om det, de synes, projektet er bedst til, og hvad de største udfordringer er. I denne øvelse adresserer de fagprofessionelle i alle interviewene netop troen på de unge, uden at der altså spørges direkte til det. Det blev dermed tydeligt, hvordan det affektive arbejde omkring det at tro på de unge væver sig ind i de fagprofessionelles arbejde og dette på tværs af projekterne. Dette dannede grundlag for vores ønske om

at udfolde, hvordan det at tro på de unge mere specifikt tager sig ud i de fagprofessionelles arbejde. Hvad vil det sige rent konkret at arbejde med at tro på de unge, og hvad betyder affekt i den sammenhæng? En stor del af interviewmaterialet i artiklen kommer dermed fra denne indledende øvelse, som tidsmæssigt fylder omkring en tredjedel af interviewene, fordi interviewerens undervejs spørger ind til de punkter, som de fagprofessionelle fremhæver og afdækker noget af interviewguiden ad den vej.

Interviewene er transskriberet, og citaterne er anonymiseret både i forhold til den enkelte fagprofessionelle og den by, hvor interviewene er foretaget. De fem projekter er i citaterne angivet som P (projekt) og et nummer, som vi har tildelt projektet i vilkårlig rækkefølge (P1, P2 og så videre). De fagprofessionelle er angivet som M for medarbejder og nummer afhængigt af antallet af deltagere i interviewet (M1, M2 og så videre).

Empiriske overvejelser om analyserne

Da vi ikke har haft et eksplicit fokus på hverken tro eller affekt under produktionen af empirien, har den eneste mulige adgang til affekt og følelser været gennem de fagprofessionelles italesættelser af disse. I analyserne undersøger vi dermed mere dybdegående de affektive begrebskonstruktioner, der knytter sig til det at tro på de unge. Udgangspunktet for vores analyser har fra starten været et fokus på, hvordan tro som affektivt begreb udfolder sig i de fagprofessionelles arbejde med de unge. I det har vi samtidig været meget bevidste om, at vi hverken ville vurdere kvaliteten af deres arbejde, eller hvorvidt og i hvilken grad de fagprofessionelle tror på de unge. Vi har deraf ikke søgt efter inkonsistens eller modstridende udsagn med henblik på vise, om de tror på de unge. I stedet har vi med Ahmed anlagt et overordnet analytisk snit rettet mod, hvordan tro som affekt ud-

folder sig i de fagprofessionelles tilgang til de unge. I analysen oversætter vi Ahmeds begreb om moodwork til individuelle følelsesmæssige afstemninger, mens vi overtætter atunement til de kollektive følelsesmæssige afstemninger, som de cirkulerende affektive stemninger afstedkommer.

Analysedesignet i artiklen baserer sig dermed på analytiske spørgsmål, der går på, hvordan tro cirkulerer affektivt, og hvordan de fagprofessionelle gør følelsesmæssige afstemninger, der knytter sig til troen på de unge. De konkrete spørgsmål, som vi er gået til empirien med, omhandler dermed, hvordan følelser og affekt optræder i de fagprofessionelles arbejde, hvad de knytter hertil, og hvordan troen på de unge spiller ind i disse processer. Vi har således foretaget tematiserende gennemlæsninger af empirien for de forskellige måder, hvorpå troen på de unge udfolder sig affektivt.

I de første gennemlæsninger blev vi opmærksomme på, hvordan tro synes at blive koblet til forskellige former for håb. Det er således tydeligt, at troen på de unge indebærer væsentlige elementer af håb. Gennem yderligere gennemlæsninger og mere dybdegående analyser af dette ud fra den anvendte analysesystematik blev det fremtrædende, at håbet også knytter sig tæt til tematiseringer af tvivl, som dermed var de første analytisk genererede temaer. I de efterfølgende gennemlæsninger, hvor vi forsøgte at konkretisere, hvordan troen cirkulerer affektivt og folder sig ud i de fagprofessionelles arbejde, bidrog konkretiseringen til at fremanalysere arbejdet med troen på de unge på et individuelt, et relationelt og et kollegialt niveau. På disse tre niveauer kunne vi således udfolde mere konkret, hvordan det affektive arbejde tager sig ud, og hvordan det knyttes til forskellige fænomener i samspillet mellem de unge, de fagprofessionelle, projektets rammer og også mere materielle forhold. Dette dannede

baggrund for den endelige analyse, som altså udfolder den affektive tro på de unge.

Affektiv analyse af fagprofessionelles arbejde med unge

Som nævnt er interviewene med de fagprofessionelle lagt an på at skulle omkring en række emner, der handler om de unges faglige opkvalificering, det relationelle arbejde, deres erfaringer med virksomhedspraktik, de unges fysiske og psykiske helbred og andre aktiviteter på projekterne. I starten af projektet var der fra STARs side udarbejdet ti kerneelementer, som projekterne på forskellige måder har indarbejdet i deres lokale projekt. Evalueringen har således til hensigt at undersøge, hvorvidt disse ti kerneelementer bidrager til, at de unge kommer i uddannelse eller arbejde. På trods af at interviewene således ikke i udgangspunktet undersøger hverken affekt eller troen på de unge, er det fremtrædende på tværs af interviewene, at både troen på de unge og det affektive arbejde fylder en del på projekterne. Analysen skal således ses som en undersøgelse af, hvordan følelser og affekt væver sig ind i de fagprofessionelles arbejde uden at dette anses som et specifikt fokus i deres jobfunktioner. Vi vil i det følgende starte med det, der sker, når de fagprofessionelle i det relationelle arbejde med de unge kan mærke troen på dem.

Troen på de unge kan mærkes

Når de fagprofessionelle spørges til, hvad de og projektet er gode til, fremhæves det på tværs af interviewene, at de er gode til det, der overordnet set omhandler det relationelle arbejde:

”Vi er super gode til motivation, til at se det hele menneske, til relationsdannelse og til

at støtte den enkelte til at finde vejen, via praktiksamtaler, drømme og vejledning. Det synes jeg mine kollegaer er vildt gode til. Det er lækkert" (M7, P4)

Der er således en fælles forståelse på projekterne af, hvilke fænomener, der er medvirkende til, at de unge kommer i en proces, der hjælper dem videre mod ordinær uddannelse eller beskæftigelse. Som vi skal se, skabes der en affektiv stemning omkring dette arbejde, som er medvirkende til, at de fagprofessionelle arbejder i samme retning. Noget af det, der står centralt her er, at de fagprofessionelle har fokus på relationen til de unge, og det kræver, at de har fokus på de unges behov:

Hele tiden, hvad er det, den unge har brug for, ikke. Og det er jo igen individuelt, ikke. Der kan være nogle, der har brug for, at hver dag de tager hjem fra praktik, så snakker vi lige om hvordan dagen er gået. Så er det det vi gør. Så vi er stadigvæk tæt på. Altså, jeg slipper dem sgu ikke, da. Det kunne jeg aldrig drømme om. For så er min relation også væk igen, ikke. Og nu har jeg lige fået den. Så skal jeg da blive ved med at bevare den, og det gør jeg ved at gøre det på den måde. (M2, P1)

Det står helt centralt i de fagprofessionelles arbejde at de skal opbygge og bevare relationen til de unge, hvilket kræver en konstant følelsesmæssig afstemning. De må ikke 'slippes'. Det beskrives i interviewene, hvordan de unge kun kommer på projektet, hvis de oplever at blive 'mødt' af de fagprofessionelle, og det kræver altså et vist følelsesmæssigt afstemningsarbejde. Af interviewene fremgår det yderligere, at det at bevare relationen hænger tæt sammen med troen på de unge. I to ud af de fem interviews spørges de fagprofessionelle til, hvad, de mener, er det vigtigste i forhold til at hjælpe de unge. Her nævnes relationen og det at tro på de unge.

I: "Hvad vil I fremhæve, der ser ud til at virke i forhold til at hjælpe de unge videre? Hvis I bare skal nævne én ting. Hvad virker?"

M4: At vi tror på dem.

M3: Sikke en nyhed

M5: At de formulerer hvor de vil hen." (M4, P2)

Det er interessant, at efter to timers samtale om en række forskellige ting, der bidrager til at de unge profiterer af indsatsen, er det troen på de unge, der italesættes som det, der virker. Det er dermed også tydeligt, hvordan troen på de unge har en central funktion i de fagprofessionelles tilgang. Som nævnt, har troen på de unge ikke været et direkte fokus i interviewene, men i et af interviewene forsøger intervieweren at spørge mere konkret ind til det:

I: "Denne her tro på, at de skal bevæge sig fremad, eller hvad man kan sige, i jeres relationer med dem. Hvordan arbejder i med relationsopbygning?"

(pause)

M4: Jamen jeg tror det handler meget om...

M2: Det er simpelthen bare noget med...

M4: Det ved jeg ikke fordi...

M2: At man nogle gange...

M4: Jeg kan mærke inderst inde, at jeg vil dem. Og det tror jeg, de kan mærke på mig. Jeg tror også, det er personbestemt. Jeg tror, de kan mærke på os, at vi vil dem. Og jeg tror, det er der, hvor vi kan gå ind og skabe relation og tillid, fordi de kan mærke os. Vi er interesserede i dem". (M2/M4, P2)

Som uddraget her viser, er det ikke helt lige til for de fagprofessionelle at svare konkret på, hvordan de arbejder med troen på de unge og på det at opbygge relationer. Men det endelige svar har et meget tydeligt følelsesmæssigt indhold. Troen og relationsarbejdet skal kunne mærkes. Når den fagprofessionelle kan mærke inderst inde, at han eller hun vil dem, så kan de unge mærke det, og så opstår tilliden og trygheden, som er centralt for det relationelle arbejde. Troen udfolder sig som en virksom strategi, der kan mærkes både følelsesmæssigt i individuelle kroppe og affektivt mellem kroppe i den fælles stemning. Man kan sige, at den affektive tro cirkulerer kollektivt i en fælles stemning af troen på, at troen virker.

At mærke troen kræver opbakning

Så det er ikke kun følelsesmæssigt i individer, at troen kan mærkes. Det er også i den fælles affektive stemning, som på alle projekter beskrives som en stemning af tryghed, hvor de unge kan slappe af og opleve, at de får et frirum. Dette hænger sammen med, at i modsætning til mange andre beskæftigelsesprojekter har *Job-bro til uddannelse* en tidsramme på to år. Dette giver de fagprofessionelle ro til at arbejde med de unge og til at skabe denne stemning, hvor de med troen på de unge kan arbejde med relationerne. Men dette kræver også opbakning og rammer:

"Altså, for mit vedkommende, der tror jeg, at en stor del af det handler om, at jeg har følelsen af at have et projekt og nogle kollegaer og en ledelse og en tovholder i ryggen i at være interesseret i dem. Altså, jeg har ikke følelsen af at jeg skal gå et jobcenter-ærinde. Men jeg har en følelse af at udgangspunktet, det er dem. Og det er der nogle rammer til her. Og det kan jeg mærke, det kan jeg slappe af i". (M5, P2)

De individuelle følelsesmæssige afstemninger af at kunne mærke troen på de unge er altså også forbundet med følelsen af at have rammerne til det. De fagprofessionelle kan mærke troen, når de kan mærke opbakningen fra ledelse og kollegaer. Når de ikke skal leve op til de krav, som et jobcenter normalt er underlagt, men kan fokusere på at tage udgangspunkt i de unge og i troen på dem. Det er dermed både for de unge og for de fagprofessionelle, at følelsen af tryghed og ro er betydningsfuld for, at troen som affekt kan cirkulere. Vi kommer ind på den kollegiale tro senere, men her er det væsentligt at pointere, at følelsesmæssige afstemninger af tro både mærkes som individuelle emotioner og kollektive affektive afstemninger.

Troen som håb og drømme

Det er allerede etableret, at troen på de unge forbindes med relationen, som de fagprofessionelle hele tiden forsøger at bevare. Det betyder også, at mange af de fagprofessionelle vægrer sig ved at sige, at de unge 'skal' noget:

"Altså, jeg tænker da godt at, jeg kunne godt sige til nogle af mine, at nu skal I – nu skal I – ind og have dansk og matematik. Men så tror jeg ikke, jeg så dem. Så lukkede de telefonen, og ville ikke tage telefonen, de ville ikke svare på mine sms'er og sådan noget. Med det samme man begynder med den der skal, så rykker ingenting. Men hvis vi snakker om det og hvad er det egentlig, hvad er din drøm, hvad er dit mål, hvad er det du godt kunne tænke dig – kunne du godt tænke dig, at blive ved med at få kontanthjælp, eller... Vil du gerne af med os? På en positiv måde. Så tror jeg på at jeg kan rykke dem. Men hvis jeg begynder at sige skal til dem, så lukker de. Så vil de ikke have noget med mig at gøre. For der har været så mange andre skal'er i deres liv". (M2, P1)

Der er på tværs af interviewene et gennemgående fokus på, at det ikke kan nytte noget at presse de unge. Så ville de fagprofessionelle ikke 'se' dem, som citatet viser. Så ville de ikke troværdigt vise, at de tror på dem, og relationen ville kuldsejle. Dette hænger sammen med, at mange af de unge har meget negative skoleerfaringer, og i Ahmed's optik ville man sige, at disse negative følelser klistrer (Ahmed, 2004) til de unges erfaringer såvel som til selve de skolebygninger på erhvervsuddannelserne, som projekterne er placeret på. Dette er således et eksempel på individuel følelsesmæssig afstemning, hvor de fagprofessionelle italesætter et behov for at anerkende de følelsesmæssige oplevelser, som de unge bringer med sig, samtidigt med at de skal finde måder, hvorpå de faktisk gennemfører den undervisning, som de i projektet er forpligtet til at tilbyde de unge. Her fortæller de, at de tyer til alternative undervisningsmetoder, som ikke har konnotationer af 'skole', men hvor de unge stadig nænsomt guides ind i læreprocesser, der kan bringe dem videre. De konstante følelsesmæssige afstemninger handler om, at de fagprofessionelle kan mærke, hvor meget og hvor lidt de kan presse de unge. Her spiller håbet en central rolle:

"Jamen, det handler jo om at gå med dem, tænker jeg. At være ved siden af. Vi skal jo følge deres vej. Så vi skal aldrig knuse et håb, og vi må altid tro på, at den vej de går på, det er den rigtige" (M2, P4)

Når de fagprofessionelle tror på de unge, kan den kollektive tro også cirkulere omkring troen på, at den vej, som de unge ser som den rigtige vej, også er den rigtige. De må derfor aldrig knuse de unges håb. Ligesom troen på at tro virker, så er der også en kollektiv stemning, som handler om at blive ved med at håbe. Det gælder også, når det ind imellem føles håbløst, både for de fagprofessionelle og for de unge:

M2: "Jeg møder den unge med, at selvfølgelig kan du godt vende dit liv om. Og selvfølgelig bærer jeg dit håb heroppe, også når du synes det er totalt håbløst. Så skal jeg nok sørge for at bevare det her, og prøve at tale det ind i dagligdagen, altså, selvfølgelig får vi styr på de her ting. Det kan godt være, der er et stykke vej, men det skal nok gå det hele. Fordi det er vigtigt, at der er nogen der tror på dem. Selvfølgelig er det det. Som jeg siger, jeg er jordens mest naive person, der tror på alt godt i alle.

M5: Og jeg tænker mange gange, når man sidder med dem, så kan det godt være det går rigtig galt, men så er det der, hvor vi bærer. Men det er dem der skal gøre det selvfølgelig. Og det er igennem samtalerne, og det er igennem de her ting vi sætter i værk for dem her. Så helt klart, hvis vi ikke klarer det, så rykker vi dem ikke. Det gør vi ikke.

M6: Og i psykologien er vi da det vikarierende håb. Og ja, jeg er det vikarierende håb for den unge. Og jeg sætter også ord på og sige ja, "jeg tror og håber på dig". Ja, jeg bruger aldrig ordet bistsandsbums. Det gør de unge rigeligt selv, men altså, det er jo spild af godt liv." (M2/M5/M6, P4)

Det er tydeligt på tværs af interviewene med de fagprofessionelle, at det, der her bliver italesat som det vikarierende håb, er centralt i deres arbejde. Hvis de skal lykkes med deres arbejde, skal de blive ved med at tro. Når noget går galt, og det synes håbløst for de unge, så kan de fagprofessionelle bære deres håb. Da de unge som nævnt har mange og meget komplekse udfordringer, er der ofte noget, der går galt, og det er dermed helt centralt for opretholdelsen af troen, at de fagprofessionelle hele tiden kan træde til som det vikarierende håb på de unges vegne. De fagprofessionelle agerer en slags følelsesmæssig stand-in for de unge, og det kan de, fordi projektets affektive stemning om tro cirkulerer, som troen på at

tro virker. For at bevare denne affektive tro, må tro som et vikarierende håb indimellem blande sig med stemningen.

Håbet og de små skridt

I interviewene fremhæves det at fokusere på 'små skridt' i arbejdet med de unge som vigtigt for troen og for arbejdet med at bære og vikariere håbet. Dette handler om, at når de fagprofessionelle kan se nogle små fremskridt i de unges forløb, kan de også se et håb, som de unge ikke selv kan se:

"Det er jo også en kæmpe udfordring hos de unge. De kan jo ikke se, at der er sket noget. De sidder bare og flytter sig bare helt vildt. De går fra overhovedet ikke at møde, til at møde tre-fire dage om ugen, og så siger man, hvordan synes du selv det går, og så siger de, jamen det går dårligt. (der grines). Hvor jeg sidder bare og 'du møder fire dage om ugen nu mand'. 'Ej men det går stadigvæk dårligt'. Så det er også noget med at motivere til, at de selv kan begynde at se." (M5, P5)

Når de fagprofessionelle håber på de unge og med de unge, forsøger de at synliggøre for de unge, at de flytter sig på en skala, som hverken er umiddelbart synlig for de unge eller direkte kan relateres til uddannelse eller beskæftigelse. Dermed bliver tro på uddannelse som mål sekundært, mens tro på mindre delmål, fx at møde op tre-fire dage om ugen, spise i kantinen eller gå i seng før midnat bliver primært. Denne forbindelse er væsentlig for, at den affektive tro på de unge kan opretholdes og cirkulere.

Håbet og de unges drømme

Arbejdet med troen på de unge beskrives af de fagprofessionelle i nogle tilfælde som individuelle følelsesmæssige afstemninger, hvor der skabes en distance til de unges egen

følelsesmæssige tilknytning til deres historie eller diagnoser:

"Jeg har læst deres sag og ved præcis hvad det handler om, men jeg (...) vil meget hellere starte på en frisk, og så prøver jeg at tage den der fra. Fordi de unge de kommer jo med den der med, jamen jeg er jo syg, jeg kan ingen ting. Så jeg tror også på, at man skal passe på man ikke får lavet sådan en selvforstærkende effekt, hvor det er at, når ja du er også syg og du har det også dårligt, jeg kan godt forstå du ikke kan noget osv. osv. Men det er sådan jeg har det personligt, jeg har det meget bedre med at sige, okay, jamen hvad skal vi prøve, hvad er dit mål, hvad er din fremtid, hvor vil du gerne være henne om tre, fire, fem år". (M3, P3)

Når de fagprofessionelle fokuserer på de unges drømme og dermed også håbet, er det også i et forsøg på at lede dem væk den følelsesmæssige tryghed, der kan være for de unge i at bevare et negativt billede af dem selv og deres formåen. Det bærende er således også de unges drømme, som de fagprofessionelle understøtter:

"Det at have kontakt omkring det de drømmer om. At det er dét, der bliver bærende og det kan italesættes. Altså, det er ikke et jobcenters ambitionsniveau vi går i gang med, men det er deres ambitioner. Vi understøtter og faciliterer, at de når derhen hvor de drømmer om." (M5, P2)

Det at tro på de unge og arbejde relationelt handler i vid udstrækning også om at gå med de unge og gå med deres drømme. Dette sker dog ikke uden udfordringer for de fagprofessionelle, for ofte forekommer de unges drømme langt fra realistiske, og det skaber usikkerhed, handlingsmæssige dilemmaer, og det kræver nye former for individuelle følelsesmæssige afstemninger. Her fortæller

en af de fagprofessionelle om en af de unge, som gerne vil starte sin egen virksomhed:

"Og det er jeg meget meget spændt på. Vi har så været til et infomøde om iværksætterkursus, og der kunne jeg se, hvor udfordret hun blev af at vi sad der i en rundkreds, og så skulle hun præsentere sig selv. Og de oplæg der var, jeg kunne godt se hendes udfordringer. Noget af hendes udfordring er at hun er meget sensitiv. Dvs. hun føler alt hvad der er i rummet og hun kan simpelthen ikke lukke ned for det. Al hendes usikkerhed den boner jo lige ind. Og man kan jo godt se hvor lidt hun kan koncentrere sig, fordi der hvor hun kan se, hvor det giver mening for hende. (...) Jeg er meget spændt på om hun møder op i iværksætterkurset. Hun har fået bevilget det". (M2, P4)

Den affektive stemning af tro på de unge bliver i sådanne situationer udfordret, fordi det ikke er muligt at tro og ikke tro på samme tid. De fagprofessionelle vil tro, men tvivlen kommer tydeligt til udtryk, når de unge har drømme, der virker langt fra det, de umiddelbart viser sig i stand til. Hvis de fagprofessionelle skal være følelsesmæssigt afstemte til den kollektive tro, skal enten troen eller drømmen derfor korrigeres. Her fortæller en medarbejder på et andet projekt om en af de unge, som påvirker tvivlen, fordi den unge ikke møder op, som hun forventes:

"Men der sidder man da helt klart i et dilemma om, at jeg ville da egentlig rigtig gerne i bund og grund gå med hende, men jeg tror ikke på, at hun vil vise et andet fremmøde dernede end hvad, hun har gjort her, eller de der tre andre ting, jeg har forsøgt sammen med hende. Men jeg tror også på, at jeg er professionel nok til, at den der tvivl – hvis det endelig er vi siger 'Godt! Vi går med hende!', så tror jeg også, jeg udviser over for hende at – godt, det er det vi gør. Og jeg tror jo på hende, jeg tror på at hun skal nok komme ud og få en uddannelse, og

hun har hovedet med sig. Jeg tror bare ikke på at investere i [kursus] lige nu. Jeg tror på, at [andet kursus] kan gøre akkurat det samme, og hvis hun kan møde her, jamen, så kan hun også." (M4, P1)

De fagprofessionelle står ofte i dilemmaer, hvor deres individuelle tro på de unge ikke er afstemt med den affektive tro. Men afektiv afstemning sker gennem korrektion af de unges oprindelige drøm til en anden og mere troværdig drøm. Selvom drømmen om den konkrete uddannelse eller kursus er brast for den unge, kan troen stadig bæres af de fagprofessionelle, fordi drømmene kan erstattes af et nyt kursus og en ny drøm.

Håbet og succeshistorierne

De fagprofessionelle står hele tiden over for vurderinger af, hvad der er realistisk og skal finde måder at afstemme troen til realiteterne. I det arbejde integreres succeshistorier. I alle interviewene – og i øvrigt i alle interview, forfatterne af denne artikel har lavet med fagprofessionelle – fortæller fagprofessionelle om succeshistorier. I denne sammenhæng kan funktionen af disse tolkes som medvirken-de til, at troen på de unge kan opretholdes, når tvivlen banker på. Her fortæller en af de fagprofessionelle om en af de unge, som er voldsomt ordblind, og som gennemfører matematik på syvende klasses niveau:

" (...) Og så siger han så, 'er du godt klar over, at du er den eneste, der nogensinde har troet på mig'. Altså, hvis jeg ikke skulle blive ved med at bevare det der vikarierende håbs-rolle, jamen, I må rigtig kalde mig naiv bagefter, men jeg har heller ikke nogen penge eller lovgivning inde over bagefter, jeg skal bare forblive naiv." (M3, P1)

Succeshistorierne er vigtige, når den affektive tro cirkulerer omkring troen på de unge. Det

vikarierende håb fungerer, og historierne viser, at det nytter at tro på de unges drømme. Nødvendigheden af succeshistorierne vidner dog også om, hvor udfordrende det kan være for de fagprofessionelle at bevare troen på de unge. Her spiller den kollegiale tro en stor rolle.

Den kollegiale tro og troens opretholdelse

På tværs af interviewene gentages det flere gange, at det at arbejde med troen og det at arbejde relationelt med de unge er krævende:

"Det kræver enormt meget mental forberedelse. Også fagligt. Du skal satme være dygtig. Det skal du altså. De har simpelthen mødt snik-snak nok i deres liv. Så nu vil de mødes med noget, de oplever; 'okay, nu sker der noget'. Det kan jeg mærke. Og det bliver de. Vi kan godt møde op til det, fordi så smitter det, så kan jeg smitte dem." (M5, P4)

Når de unge har mange og komplekse udfordringer, stiller det store krav til de fagprofessionelles faglige kompetencer og evne til at møde de unges udfordringer. Nødvendigheden af dette kan mærkes i kroppen. At arbejde med at være individuelt følelsesmæssigt afstemt til en tro på de unge, kræver således noget både mentalt og fagligt, også fordi det er så afgørende for, at arbejdet lykkes. Det beskrives i flere af interviewene, at der er noget særligt over den faglighed, det er at arbejde med de unge, og at det er afgørende, hvordan teamet sammensættes for engagementet og troen på, at det kan lykkes. Hver enkelt medarbejder har betydning, men det er også i denne kollektive stemning, at de fagprofessionelles tro afstemmes:

"Altså, nu kommer det til at lyde sådan lidt kliché-agtigt. Fordi hvis jeg bliver for fyldt af noget, så gør vi enormt meget ud af at få hin-

anden tømt, altså, sådan så jeg kan blive ved med at være det vikarierende håb." (M3, P1)

Når troen kan cirkulere affektivt og forme de individuelle følelsesmæssige afstemninger, hænger det også sammen med, at kollegaer kan bruge hinanden:

"Jeg sidder i et rum med mine rigtig gode kollegaer, og vi bruger hinanden til at læsse af eller lige sige: 'puha jeg har selv lige haft to, hvor jeg tænkte, det er ikke den vej, jeg skal lige nu, for det er for meget'. Og så er jeg så heldig, at jeg har mulighed for at sige til en kollega: 'Kunne du ikke tænke dig, at prøve at se om du har nogle nye tanker, og tænke ind i'. Så vi kan skiftet lidt ud" (M7, P4)

De fagprofessionelle er opmærksomme, og hjælper hinanden, hvis en kollega ikke er følelsesmæssigt afstemt med den affektive tro. Så kan de læsse af, og den anden kan træde til. Den kollektive tro opretholdes både i denne kollektive afstemthed og i anerkendelsen af, at det er hårdt arbejde at bevare troen. Det kan kræve nye tanker, en mental pause og nye kræfter i forhold til arbejdet særligt med de meget udfordrende unge. Den følelsesmæssige afstemning bidrager dermed til, at kollektive tro kan opretholdes.

For at slutte, hvor artiklen startede, skal vi til sidst fremhæve et citat, hvor en af de fagprofessionelle svarer på, hvad de på projektet er gode til, og her fremhæves netop samarbejdet:

"Jeg har skrevet til det gode, at alle samarbejdspartnere sidder samlet og det giver bare en lettere sagsgang. Det giver en lettere drøftelse af den enkelte borger, og det udmønter sig for mit eget vedkommende, jeg kan kun tale for mig selv, men det giver en større energi, synes jeg. Det giver sådan lidt power og yes, vi kommer lige ind og så: "Har du lige to minutter Henrik fordi at nu har vi lige holde en samtale med

de her borgere her og hun er faktisk i praktik". (..) ikke noget med at vi ska booke tid og man skal vente 14 dage på hinanden eller koordinere kalendere osv. osv. Det giver bare en synergi i hele den her drift, der er omkring den enkelte borger. (...) så får den unge også følelsen af, synes jeg, at vi er omkring dem". (M3, P3)

Den kollegiale sammentømring virker i denne sammenhæng på to måder. For det første skaber det synergi, energi og 'power' for de fagprofessionelle. Det skaber rum for en affektiv tro, der kan cirkulere. Det virker som en kraftfuld energi, der cirkulerer, fordi de sidder tæt sammen og hurtigt kan agere på beslutninger, som er for de unges bedste. Og for det andet cirkulerer denne energi også ud i projektet til de unge, som får en stemning af, at de fagprofessionelle faktisk støtter op om dem og kan udføre handlinger, som de måske tidligere har skullet vente på. Dette er i en affektteoretisk optik en kollegial form for afstemningsproces, som samtidig tillægges betydning for de unges følelsesmæssige afstemninger til projektet.

Afslutning

Vi har nu analyseret, hvordan den affektive tro udfolder sig i arbejdet med ledige unge på *Job-bro til Uddannelse* og skal her vende tilbage til artiklens spørgsmål, om hvordan tro cirkulerer affektivt i arbejdet med ledige unge i projektet *Job-bro til uddannelse*. Som vist i analysen, er de fagprofessionelle hele tiden i processer af følelsesmæssig afstemning til den kollektive tro. Denne tro udfolder sig i analysen ved, at troen på de unge kan mærkes, ved troen som håb og drømme og ved den kollegiale tro.

I indledningen pegede vi på, at troen som det centrale i arbejdet med ledige unge har et strukturelt ophæng, idet STAR har dokumenteret dette som virksomt og dermed arbejder på at få det ud i praksis på projekterne. Dette

beror på, at der før og under 2010'erne var en udbredt kritik af manglende evidens i arbejdet med ledige borgere på beskæftigelsesområdet (Jensen & Andersen, 2012). Dette medførte en udbredt anvendelse og fokus på netop evidens på området (Görlich, 2016), således at man i højere grad i dag anvender forskningsbaseret myndighedsbetjening (Emmeche & Faye, 2010) til at kvalificere de indsatser, der sættes i værk. I kraft af, at troen på borgeren har dokumenteret virkning, er det således præcist dette begreb, der anvendes i arbejdet med ledige unge.

Det er dog værd at huske på, at dokumentationen beror på kvantitative studier og ikke kvalitative undersøgelser af, hvad det vil sige at arbejde med at tro. Dette har ansporet denne artikel. Vi har således haft til hensigt at udfolde begrebet, som det tager sig ud i det konkrete arbejde med ledige unge. Analyserne skal ses som et forsøg på at dykke ned i troen som affektivt fænomen, og hvad dette gør i arbejdet med de unge. Som følge af at empirien kun i begrænset omfang direkte adresserer troen, er der naturligvis begrænsninger i rækkevidden af analyserne. Analyserne kan kun sige noget om, hvordan det ser ud på fem konkrete projekter at arbejde med at tro på de unge, og hvordan dette arbejde i vid udstrækning er affektivt.

Analyserne har vist, at de fagprofessionelle i høj grad tager det til sig, at de 'skal' tro på de unge, men de har også vist, at de 'vil' tro på de unge. Som nævnt har vi ikke haft til hensigt at afdække, hvor dette kommer fra, eller i hvilken udstrækning troen kommer til udtryk. Vores interesse kredser om at udfolde, hvordan tro virker affektivt og dette på tværs af såvel individuelle og kollegiale som strukturelle og organisatoriske niveauer, hvor troen cirkulerer. Analyserne bidrager dermed med en tværgående viden om, hvordan de fagprofessionelle arbejder affektivt, ved at de mærker troen, ved at de kobler troen til håb, drømme, små skridt og succeshistori-

er, og hvordan den kollegiale tro er central for opretholdelse af troen på de unge. Men analyserne har også vist, hvilke dilemmaer der opstår i det sociale arbejde, når de fagprofessionelle på den ene side gør alt, hvad de kan både for at hjælpe de unge videre og for at leve op til forventningerne og på den anden side konstant bliver udfordrede af de unges svære situationer.

Analyserne kan ses som anslag til yderligere analyser, hvor det ville være oplagt at undersøge mere konkret, hvordan de fagpro-

fessionelle forholder sig til at arbejde med troen, hvis de blev spurgt direkte. Det ville endvidere være interessant at undersøge den kollegiale tro, og hvordan de fagprofessionelle støtter hinanden. På et mere overordnet plan viser analyserne også, at der er behov for at give det affektive perspektiv mere opmærksomhed for at give medarbejderne mulighed for at udvikle det kollegiale samarbejde både i forhold til troen på de unge og i forhold til den kollektive tro.

REFERENCER

- Ahmed, S. (2004). Affective economies. *Social Text*, 22(2), 117-139.
- Ahmed, S. (2014). Not in the mood. *New Formations: A Journal of Culture/Theory/Politics*, 82(82), 13-28.
- Andersson, K. (2015). Predictors of re-employment: A question of attitude, behavior, or gender? *Scandinavian Journal of Psychology*, 56(4), 438-446.
- Arendt, J. N., Andersen, H. L., & Saaby, M. (2017). *Måling af aktivitetsparate lediges vej mod beskæftigelse*. KORA, Det Nationale Institut for Kommuners og Regioners Analyse og Forskning.
- Bandura, A. (1997). *Self-efficacy: The exercise of control*. New York, NY, US: W H Freeman/Times Books/ Henry Holt & Co.
- Beskæftigelsesministeriet (2013). *Aftale om en reform af kontanthjælpsystemet- flere i uddannelse og job*. Lokaliseret 22.06.2020 fra https://bm.dk/media/6496/aftaletekst_kontanthjælpsreform-pdf.pdf
- Butler, J. (1993). *Bodies that matter: On the discursive limits of sex*. New York: Routledge.
- Center for Ungdomsforskning, Metrica & Epinion (in press). *Slutevaluering af RCT-forsøget Job-bro til Uddannelse*.
- Emmeche, C., & Faye, J. (2010). *Hvad er forskning? Normer, videnskab og samfund*. Frederiksberg: Nyt fra Samfundsvidenskabernes.
- Fieseler, C., Meckel, M., & Muller, S. (2014). With a little help of my peers. The supportive role of online contacts for the unemployed. *Computers in Human Behavior*, 41(12), 164-176.
- Fotaki, M., Kenny, K., & Vachhani, S. (2017). Thinking Critically about Affect in Organization Studies: Why it matters. In *Organization*, 24(1), 3-17.
- Frederiksen, M. B. (2012). Styr dine følelser! En affektiv vending. I *Affekt* (pp. 4-18). Varia, Center for Kvinde- og kønsforskning.
- Görlich, A. (2016). *Uden uddannelse og arbejde: unges tilblivelser i komplekse transitioner*. Aalborg: Aalborg Universitetsforlag
- Görlich, A., Katznelson, N., Hansen, N. H. M., Rosholm, M., & Svarrer, M. (2016). *Evaluering af Brobygning til uddannelse*, København: Center for Ungdomsforskning.
- Jensen, T. P., & Andersen, H. L. (2012). *Virker aktivering for udsatte unge? En vidensopsamling om effekten af beskæftigelsesindsatser rettet mod udsatte unge*. København: KORA, Det Nationale Institut for Kommuners og Regioners Analyse og Forskning.
- Metrica (2020, in press). *Delanalyse af de kvantitative effekter af Job-bro til uddannelse*.
- Rambøll, & Metrica (2018). *Delrapport 2: Progression. Evaluering af Jobfirst*. Hentet 22.06.2020. <https://bm.dk/media/8562/delrapport-2.pdf>
- STAR (2017). *Progression i praksis. Inspiration til det daglige arbejde med ikke-arbejdsmarkedssparate borgeres progression mod job eller uddannelse*.

- hentet 22.06.2020 <https://star.dk/media/1153/star-progressionsfaktorer-pjece.pdf>
- STAR (2019). *Notat. Ny indsatsmodel i Job-bro til uddannelse* 28.01.19. Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering.
- Væksthusets forskningscenter (2017). *Sagsbehandlerens betydning for udsatte borgeres jobchancer. Hovedpointer fra BIP*. Væksthusets forskningscenter.
- Wetherell, M. (2012). *Affect and Emotion. A New Social Science Understanding*. London: Sage.

Line Kirkegaard, docent, ph.d.

Center for Socialt Arbejde og Forvaltning, Professionshøjskolen Absalon

e-mail: liki@pha.dk

Anne Görlich, lektor, ph.d.

Center for Ungdomsforskning, Institut for Kultur og Læring, Aalborg Universitet

e-mail: anneg@hum.aau.dk